

Arrest

nr. 181 250 van 25 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 21 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat J. WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 oktober 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 28 oktober 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 november 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 27 juni 2016.

1.3. Op 20 oktober 2016 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Libanese nationaliteit en bent u een sjiiitische moslim van Arabische origine. U bent geboren op 8 oktober 1991 in de stad Saida. U heeft steeds in Tafahta gewoond, een dorp in de buurt van Saida. U ging naar school tot de leeftijd van 15 of 16 jaar. U bent opgegroeid in een omgeving, maar ook in een familie die sympathiseert met de politieke partij Amal. U was geen lid maar nam op de leeftijd van 10 of 11 jaar en 16 of 17 jaar deel aan door Amal georganiseerde opleidingen. Vanaf de leeftijd van 14 jaar woonde u ook de tweewekelijkse vergaderingen bij binnen het dorp. Daarnaast nam u deel aan betogingen en op feestdagen kregen jullie allemaal een bepaalde, organisatorische taak. U werkte ook af en toe, zij het in een soort van bakkerij of in de automobielsector. Uw laatste beroep was schilder. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen.

In 2011 of 2012 stopte u deel te nemen aan de tweewekelijkse, door Amal georganiseerde vergaderingen. U wilde niet meer tot de partij van Amal behoren. Uit nood aan uw persoonlijke participatie bleef u sporadisch uitnodigingen ontvangen voor specifieke vergaderingen maar u gaf hieraan geen gevolg. Telkens verzoon u een excuus. U consulteerde een psycholoog omdat u stress kreeg van de aanhoudende druk om deel te nemen aan deze vergaderingen.

In augustus of september 2015 werd voor het laatst zo'n uitnodiging door een onbekende partijverantwoordelijke aan uw moeder thuis bezorgd. Hierin stond vermeld dat u verplicht was tien dagen later naar de vergadering te komen, en bij afwezigheid een geldig excuus diende aan te brengen. Van uw vrienden vernam u enkele dagen later dat u tijdens deze vergadering verplicht zou worden om te gaan strijden in Syrië. U reageerde niet op de brief en kreeg een telefoon van dezelfde onbekende partijverantwoordelijke. Hij vroeg u wat u ging doen. U antwoordde dat u erover zou nadenken. Hij zei dat hij u daartoe wat tijd zou geven.

Op 13 oktober 2015 heeft u Libanon per vliegtuig op legale wijze verlaten richting Turkije. U was in het bezit van uw geldige paspoort. Vanuit Turkije stak u illegaal de zee over richting Griekenland. U doorkruiste Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Oostenrijk, Slovenië en Duitsland, alvorens op 24 oktober 2015 in België aan te komen. Vier dagen later vroeg u alhier asiel aan. In België verblijven ook uw neven A.(...) a.(...) N.(...) Z.(...) en A.(...) Z.(...) alsook verre verwanten langs uw moederszijde zoals A.(...) Z.(...) (CG 15/31204), I.(...) A.(...) (CG 15/31135), M.(...) A.(...) (CG 15/31205) en H.(...) A.(...).

U legt geen documenten voor ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor toekenning van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

U claimt dat u in Libanon persoonlijk wordt geviseerd door de politieke partij Amal met het oog op deelname aan de strijd in Syrië. Twee maanden voor uw definitieve vertrek uit Libanon ontving u een brief die uw aanwezigheid vereiste tijdens een vergadering tien dagen later. Tijdens deze vergadering zou u verplicht worden deel te nemen aan de strijd in Syrië, zo vernam u van vrienden, een deelname die u niet kon weigeren. U gaf geen gevolg aan de brief. Naderhand telefoneerde een partijverantwoordelijke u om te polsen wat u van plan was te doen (CGVS, p.24-37). U zei hem dat u erover zou nadenken en u ontvluchtte vervolgens Libanon.

Allereerst dient te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen sociale druk om deel te nemen aan door Amal georganiseerde vergaderingen/ aan de gewapende strijd, uw vertrek uit Libanon op 13 oktober 2015 totaal niet kan verantwoorden.

Op de vraag wanneer u voor u zelf besloten heeft Libanon te verlaten, antwoordt u dat dat in 2011 was, toen u effectief stopte met uw deelname aan de partijvergaderingen (CGVS, p.16, p.19, p.21, pp.23-24 & p.35). U was uitgeput (CGVS, p.25). Omwille van de sociale druk in de gemeenschap, voelde u zich jarenlang verplicht om deel te nemen aan deze vergaderingen (CGVS, p.19). U stelt dat u niet meer wilde, dat u zich bewust werd van het leven en dat u wilde leven zoals u wou (CGVS, p.23). U gevraagd waarom u na uw laatste deelname aan de partijvergaderingen nog vijf jaar in Libanon bent gebleven, verwijst u naar het gebrek aan geld om het land te verlaten (CGVS, p.36). Gezien de door u

geschilderde gemoedstoestand (CGVS, p.19, pp.22-23, pp.25-27) is het echter opmerkelijk dat u nog zo lang in uw ouderlijke huis bent gebleven (CGVS, p.10) en niet vlugger elders uw toevlucht heeft gezocht. Immers, ook nadat u stopte met deelname aan de partijvergaderingen, bleef u nog sporadisch uitnodigingen ontvangen voor specifieke vergaderingen (CGVS, p.22 & p.25). Bovendien was u zich toen ook bewust van de potentiële mogelijkheid alsnog te zullen worden gerekruteerd voor de gewapende strijd. Meermaals laat u zich ontvallen dat u stopte met deelname aan de partijvergaderingen omdat u niet wilde gaan strijden (CGVS, p.22, pp.26-27 & p.32). Als tiener had u overigens reeds enkele militaire opleidingen gevolgd (CGVS, pp.18-19, pp.20-23). Dergelijke houding en gedrag laten veeleer uitschijnen dat er van een onhoudbare sociale druk in uw omgeving geen sprake is geweest. Tevens kende u, die de aanhoudende uitnodigingen vanaf 2011 telkens door middel van excuses naast zich neerlegde, geen persoonlijke problemen (CGVS, pp.25-26). Het enige dat u aanhaalt, is dat u zich niet goed voelde omdat er geroddeld werd als iemand niet naar de vergaderingen kwam (CGVS, p.22). Dit getuigt bezwaarlijk van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Ook op basis van de door u genoemde brief/ telefoongesprek slaagt u er niet in een gedwongen rekrutering door de partij Amal aannemelijk te maken.

Zo legt u weinig eenduidige verklaringen af omtrent de inhoud van de brief, die uw moeder in augustus of september 2015 thuis van een onbekende persoon zou hebben ontvangen. Enerzijds stelt u op de zetel van het CGVS dat in de brief louter stond vermeld dat u verplicht was tien dagen later een partijvergadering bij te wonen en dat u bij afwezigheid een geldig excuus diende over te maken (CGVS, pp.27-28). Pas later zou u van uw vrienden vernemen dat u tijdens deze vergadering zou worden verplicht om deel te nemen aan de strijd in Syrië (CGVS, p.28 & pp.30-31). Verderop laat u zich anderzijds spontaan ontvallen dat in de brief zelf reeds vermeld stond “dat u moest gaan vechten” (CGVS, p.33). Dergelijke discrepantie doet alvast ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent deze brief. U met deze inconsistentie geconfronteerd, beweert u zoiets niet te hebben gezegd en houdt u vast aan uw eerste verklaring dat u pas van uw vrienden vernam over het opzet van de brief/ vergadering (CGVS, p.34). Het louter herhalen van één van beide afgelegde verklaringen zonder enige poging de vastgestelde ongerijmdheden te weerleggen, volstaat echter geenszins.

Over het verloop van de gebeurtenissen sinds de ontvangst van deze uitnodiging tot deelname aan de nakende partijvergadering blijft u vervolgens sterk op de oppervlakte. Meermaals gevraagd naar uw concrete reactie op deze uitnodiging, antwoordt u weinigzeggend dat u triestig en zenuwachtig werd en dat u niets gedaan heeft. Nochtans vereiste uw afwezigheid een geldig excuus. Meermaals gevraagd of u nadien nog iets van Amal had vernomen, wekt u steeds de indruk deze vraag te willen ontwijken. Of u antwoordt niet op de vraag, of u antwoordt in vage en onduidelijke bewoordingen. U komt niet verder dan te stellen dat zij u bleven vragen om deel te nemen, dat zij u de tijd gaven om erover na te denken, dat u niets meer van hen heeft vernomen en uiteindelijk vertrokken bent. Uiteindelijk herinnert u zich plots evenwel duidelijk dat u na ontvangst van de brief één telefoon kreeg van een partijverantwoordelijke uit de wijk (CGVS, pp.28-29). Omdat meerdere vragen nodig waren om dit antwoord te bekomen, lijkt het er sterk op dat u niet spontaan wist te verklaren wat er allemaal gebeurde na ontvangst van de uitnodigingsbrief en dat u uw verklaringen aanpast naar gelang de vragen die worden gesteld. Zouden uw afgelegde verklaringen gebaseerd zijn op waargebeurde feiten, dan mag er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat u zich onmiddellijk zou herinnerd hebben dat een Amal-verantwoordelijke u telefoneerde om te vragen naar uw plannen. Welke partij-verantwoordelijke uit de wijk u precies telefoneerde, weet u overigens niet. U verschoont dat er meer dan één partij-verantwoordelijke in de wijk was (CGVS, p.30). Redelijkerwijze kan nochtans verwacht worden dat u, die sinds de leeftijd van 10 of 11 jaar betrokken werd bij de activiteiten van Amal, de namen van de partij-verantwoordelijken zou kennen, te meer het partij-verantwoordelijken betreffen uit de wijk.

Opmerkelijk is voorts dat u zich onwetend toont over de verdere gang van zaken indien u akkoord zou zijn gegaan om deel te nemen aan deze vergadering. U oppert dat u zou kunnen sterven indien u zich op de vergadering zou hebben aangemeld. Deze blote bewering kan evenwel niet overtuigen. U vergoelijkt dat u niet naar de vergadering bent gegaan en dus geen antwoord kan geven op de vraag. Niet alleen hadden uw vrienden u – enkele dagen na ontvangst van de betrokken brief – u nochtans verteld dat dit ook reeds bij anderen was gebeurd. Ook beweert u even later plots dat zelfs uw vrienden, wiens namen u uitdrukkelijk niet wenst te geven, zulke brief hadden gekregen. Gepolst naar hun concrete ervaringen met bovengenoemde brief/ vergadering, antwoordt u vaagweg dat zij op vrijwillige wijze in een kamp op de gewapende strijd werden voorbereid en een paar keer, telkens voor 15 dagen,

naar Syrië waren gegaan om te vechten. Waar in Syrië zij dan moesten strijden, is u onbekend. Wat er precies op de betrokken vergadering zou gebeuren, is u niet bekend. De vaagheid van uw verklaringen kan niet overtuigen. Waar u eerst verschoont dat uw vrienden u niets hebben verteld omdat zij niets over hun ervaringen mogen vertellen, stelt u, nogmaals gevraagd naar hun concrete ervaringen, even later dat u niet over hen te willen praten (CGVS, pp.30-32).

Andere personen die, net als u, via deze brief op gedwongen wijze gerekruteerd zouden worden, kent u persoonlijk niet. Ook van de gevolgen van een eventuele weigering om deel te nemen aan de strijd bent u niet op de hoogte. U werpt op dat de partij u zou blijven lastigvallen en u mogelijk zou arresteren met het oog op een gedwongen rekrutering. Dit zijn opnieuw duidelijk louter uw eigen veronderstellingen die u niet kunt staven aan de hand van enig concreet element. Markant hierbij is de vaststelling dat u zich op geen enkel moment heeft geïnformeerd naar andere personen met gelijkaardige problemen. Deze blij van desinteresse doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. U schermt andermaal met het feit dat u tijdens de asielpcedure louter over uzelf wenst te spreken, dat het onderzoek alleen op u betrekking heeft en niet op anderen (CGVS, pp.32-33). Uw uitleg kan echter allerminst overtuigen. Informatie over het lot van anderen is immers van essentieel belang om een correcte inschatting te maken van uw eigen risico op vervolging. De stelling dat u, zelfs als u meer wist over anderen, niets meer zou vertellen, geeft daarenboven blij van een gebrek aan medewerking in de asielpcedure, wat onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.

Ook het door u gestelde gedrag in Libanon ondermijnt de geloofwaardigheid en de ernst van uw gegronde vrees. Na ontvangst van de laatste uitnodiging in augustus of september 2015 bleef u nog meer dan anderhalve maand in uw ouderlijke huis wonen en werken (CGVS, p.10, pp.12-13). Nochtans vernam u enkele dagen na ontvangst van de brief reeds van enkele vrienden dat u tijdens de geplande vergadering zou worden verplicht deel te nemen aan de strijd in Syrië (CGVS, p.30). Ook werd u reeds voor het plaatsvinden van de vergadering tien dagen later persoonlijk telefonisch gecontacteerd door de partij (CGVS, p.29 & p.36). Van iemand die de internationale bescherming inroept uit vrees om in zijn eigen dorp door de Amal-partij vervolgd te worden met het oog op een gedwongen rekrutering voor de strijd in Syrië (CGVS, p.32), kan ook zulk risicovol gedrag allerminst worden verwacht.

Bijkomend is het uiterst bevreemdend dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord heeft gerept over bovengenoemde brief, telefoongesprek en de toelichting die u kreeg van uw vrienden (CGVS, pp.27-31). Bij de DVZ vermeldde u louter dat de partij-verantwoordelijke jullie onder druk zette om mee te gaan vechten in Syrië (vragenlijst CGVS, p.2). Dergelijke anomalie doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw persoonlijke vervolging door Amal, daar het volgens u concrete aanwijzingen betreft dat ook u persoonlijk met het oog op de gewapende strijd in Syrië zou zijn gevisieerd. U vergoelijkt dat niemand u op de DVZ deze zaken heeft gevraagd en dat u gewoonweg op de vraag heeft geantwoord (CGVS, p.36). Deze uitleg kan hoegenaamd niet overtuigen. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Daar deze elementen van cruciaal belang zijn voor de beoordeling van uw vrees bij terugkeer, is het niet geloofwaardig dat u deze gegevens slechts voor het eerst aanhaalt op de zetel van het CGVS. Dat het u niet werd gevraagd, volstaat geenszins. Ervan uitgegaan dat uw verklaringen op de waarheid berusten, is een dergelijke laconieke houding weinig geloofwaardig. Hierbij aansluitend is het opmerkelijk vast te stellen dat u bij aanvang van het gehoor op het CGVS de kans werd gegeven fouten of omissies bij het gehoor op de DVZ aan te geven. U gaf daarop aan dat het eerste interview bij DVZ goed verlopen was en dat u alles heeft gezegd (CGVS, p.3). Bijgevolg doet deze vaststelling aan uw geloofwaardigheid inboeten.

Moest er toch nog enig geloof kunnen worden gehecht aan de door u aangehaalde indicaties voor een gedwongen rekrutering voor de strijd in Syrië, quod non, dan nog dient te worden opgemerkt dat deze, voor zover u het kan aangeven, zonder gevolg zijn gebleven. Tot aan uw vertrek uit Libanon (d.i. op 13 oktober 2015) kende u persoonlijk geen concrete problemen meer met Amal. Evenmin heeft u toen verder nog iets van de partij vernomen (CGVS, p.34). Dit alles ondanks het feit dat u niet opdaagde tijdens de aangekondigde vergadering die u zou verplichten om deel te nemen aan de strijd in Syrië. Mocht Amal u werkelijk persoonlijk viseren met het oog op een verplichte deelname aan de strijd in Syrië, dan mag er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat u hierover meer specifieke aanwijzingen zou kunnen opsommen.

Van enige indicatie dat uw familie sinds uw vertrek uit Libanon persoonlijk het gelag heeft moeten betalen voor uw problemen is ook geen sprake. Het enige dat u aanhaalt, is de stress die zij omwille van uw persoonlijke problemen zouden hebben ervaren, stress die is weggeëbd sinds u het land verlaten heeft (CGVS p.15 & pp. 33-34). Wat er na uw vertrek uit Libanon nog allemaal gebeurd is, weet u echter niet. Hierbij vermeldt u dat u nu in België verblijft en de partij niets meer met u kan doen, dat u rust wil hebben en niet wil laten merken nog met uw persoonlijke situatie bezig te zijn door bijkomende vragen te stellen. Ook bij uw familie in het dorp heeft u op geen enkel moment geïnformeerd naar nieuws omtrent uw persoonlijke situatie in Libanon (CGVS, pp.33-34). Van een asielzoeker kan nochtans redelijkerwijs worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Dit is in casu niet het geval, in tegendeel. Uw nalatigheid om bijkomende informatie te vergaren, wijst andermaal op een gebrek aan interesse en doet opnieuw ernstige twijfels rijzen over de ernst van uw vrees voor vervolging

Bovendien valt ook uw laconieke houding op ten overstaan van het lot van uw twee jongste broers in Libanon, H.(...) en A.(...) a.(...) N.(...). Uw oudste broer H.(...) voltooide, net als u, de door Amal georganiseerde opleidingen. Van uw twee andere broers weet u dat evenwel niet (CGVS, p.35), hetgeen verbaast. Tot aan uw vertrek uit Libanon heeft u immers steeds met hen in hetzelfde huis gewoond (CGVS, p.10 & p.14). Gevraagd of ook uw drie broers zo' brief kregen met een uitnodiging voor verplichte deelname aan die partijvergadering, stelt u aanvankelijk van niet. Uw oudste broer H.(...) heeft een eigen gezin. Bijgevolg roept Amal hem uit opportunistische redenen niet langer op voor de strijd in Syrië. A.(...) a.(...) N.(...) is verloofd en H.(...) is volgens u nog jong (CGVS, p.35), hetgeen relatief is. Eerder gaf u immers te kennen dat H.(...) reeds 21 jaar is (CGVS, p.14). Gepolst hoe het komt dat uw twee broers momenteel wel nog in uw ouderlijke huis verblijven - gegeven het risico dat ook zij mogelijk lopen - geeft u aan dat u niet weet of uw twee andere broers werden opgeroepen of niet en / ofzij willen meestrijden, of niet,. U merkte op dat het u helemaal niet interesseert (CGVS, pp.36-37). Niet alleen kan minstens verwacht worden dat u, die internationale bescherming inroept op basis van dezelfde feiten, zich hierover zou willen informeren, temeer het bovendien uw eigen broers betreft. Ook is dergelijke informatie van essentieel belang om uw eigen risico op vervolging correct in te schatten.

Alsof bovenstaande bevindingen nog niet voldoende zouden zijn om de geloofwaardigheid van uw verklaringen onderuit te halen, dient te worden opgemerkt dat het door u geschetste kader dat Amal sommige jongemannen verplicht te gaan strijden in Syrië (CGVS, p.32) niet strookt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd. Hieruit blijkt om te beginnen dat er algemeen geen gedwongen rekrutering plaatsvindt bij Amal. Evenmin neemt de partij – in tegenstelling tot de coalitiepartij Hezbollah - openlijk deel aan de strijd in Syrië. Dat er, zoals u beweert, heden een geheim akkoord bestaat tussen Amal en Hezbollah over een militaire samenwerking in Syrië (CGVS, p.32), valt bovendien sterk te betwijfelen. Sedert Hezbollah's besluit om het regime van Bashar al Assad in Syrië officieel te steunen, lopen de spanningen tussen beide coalitiepartijen immers alsmaar meer op. Tenslotte kan worden opgemerkt dat er geen gebrek is aan sjiitische vrijwilligers voor de strijd in Syrië, in de eerste plaats bij Hezbollah (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

Bijkomend moet worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt in verband met uw identiteit en/of uw asielaanvraag. Nochtans stelt u dat u op uw GSM een kopie van uw identiteitskaart (CGVS, p.5) heeft staan, een kopie van de verklaringen van de groeperingen waartoe u aangesloten bent (CGVS, p.6), een kopie van de brief d.d. juli of augustus 2015 (CGVS, p.5 & p.27) en een kopie van een medisch attest uit Libanon (CGVS, p.6). Meermaals tijdens het gehoor verzekert u dat u deze stukken zou afprinten en aan het CGVS zou bezorgen (CGVS, p.10, 11, 18, 19, 22, 25 en 27). Op datum van 30 september 2016 heeft u evenwel nog steeds niets aan het CGVS overgemaakt. Bijgevolg slaagt u er totaal niet in om uw verklaringen zelfs maar enigszins aannemelijk te maken op basis van documenten, terwijl men in uw geval redelijkerwijs kan verwachten dat u toch een begin van bewijs zou moeten kunnen aanbrengen.

In de marge kan overigens opgemerkt worden dat u doorheen de asielprocedure andersluidende verklaringen aflegt over waar uw originele paspoort zich momenteel precies bevindt. Tegenover de DVZ geeft u aanvankelijk te kennen dat u uw originele paspoort onderweg verloren bent (verklaringen DVZ, p.8, vraag 24). U tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd waar u originele paspoort was, stelt u daarentegen dat uw paspoort in een tas zat die u onderweg van Turkije naar Griekenland aan de smokkelaar diende te geven (CGVS, pp.7-8). Dergelijke discrepantie komt uw algehele geloofwaardigheid evenmin ten goede. U met deze bevinding geconfronteerd, volhardt u in het feit dat u

uw paspoort verloren was. De vaststelling dat u twee verschillende redenen opgeeft voor het niet voorleggen van uw paspoort, ondergraaft echter de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. De door u opgegeven verschuiving is niet afdoende. Hiermee wekt u alvast de schijn dat u dit document, en de erin weergegeven informatie, ten aanzien van het CGVS wenste achter te houden.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 4 januari 2016) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen was toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door deze toegenomen veiligheidsmaatregelen door het leger en Hezbollah nam de schaal van het geweld, sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet.

Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen konvooien van extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger of Hezbollah. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. In 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden. Hierbij vielen doden en gewonden, voornamelijk onder de strijdende partijen.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. In 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en begin 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geviséerd. Meestal betreft het gewapende

confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Sinds juli 2014 is in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sindsdien kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwah gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve kan nog meegedeeld worden dat de Commissaris-generaal in hoofde van uw verwanten-A.(...) Z.(...) (CG 15/31204), I.(...) A.(...) (CG 15/31135) en M.(...) A.(...) (CG 15/31205) beslist heeft tot een weigeringsbeslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de algemene rechtsmiddelen der zorgvuldigheid (o.m. het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel) en de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte geen geloof hecht aan de waarachtigheid van zijn relaas, dat de ingeroepen gebreken onbestaande, dan wel uiterst miniem zijn of zich niet voordoen op het niveau van de relevante bijzonderheden, dat het Commissariaat-generaal zich enkel fixeerde op enkele kleine vergissingen en geen (minstens onvoldoende) rekening houdt met de overige elementen tijdens zijn interview en dat hij een helder asielaas heeft verteld, waarin geen echte hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen of tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

Wat betreft de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden en vaagheden in zijn relaas, stelt verzoeker dat deze mineur zijn en kunnen worden gerelativeerd. Hij werpt op dat de aangehaalde tekortkomingen in zijn verklaringen over de door hem ervaren sociale druk om deel te nemen aan de door Amal georganiseerde vergaderingen en de gewapende strijd louter betrekking hebben op feitelijkheden die in se niets te maken hebben met zijn asielaas. Zelfs indien er gerede twijfel zou kunnen bestaan omtrent de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, dan is deze te kaderen in zijn angst om op basis van louter documentaire argumenten te worden teruggestuurd, aldus verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat hij aan een bijzonder lang verhoor onderworpen werd – meer dan drie uur – en dat het dan ook geen verrassing mag zijn dat hij zich vergist heeft omtrent de exacte datum van zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

Voorts betoogt verzoeker dat de redenering als zou hij niet voldoende informatie hebben kunnen geven over de door hem ontvangen dreigbrieven en –telefoontjes niet kan gevolgd worden daar hij op het moment van de ontvangst van de dreigbrief voor zichzelf reeds had besloten dat hij niets meer te maken wilde hebben met Amal. Bovendien vreesde hij voor zijn fysieke integriteit, zodat het dan ook niet meer dan logisch is dat hij zo weinig mogelijk aandacht besteedde aan de brieven en telefoontjes, in een poging om zichzelf gerust te stellen. Verzoeker acht het bijzonder kort door de bocht om uit het al dan

niet geven van onvoldoende informatie af te leiden dat het gehele asielrelaas niet geloofwaardig zou zijn, en stelt dat hierdoor geen rekening wordt gehouden met zijn concrete omstandigheden, zijnde een ongeletterde, ongeschoolde jongeman die verschillende traumatische gebeurtenissen op korte tijd heeft dienen te verwerken. Dit heeft volgens verzoeker uiteraard gevolgen gehad voor wat hij al dan niet exact kan onthouden.

Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellende dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bijzonder veel belang hecht aan het feit dat hij zich onwetend toonde over de verdere gang van zaken indien hij akkoord zou zijn gegaan om deel te nemen aan de vergadering waarvoor hij was opgeroepen, terwijl van hem niet in alle redelijkheid kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van de standaard werkwijze van Amal. Er dient immers rekening gehouden te worden met de lage ontwikkelingsgraad van hem en zijn familie, met het feit dat hij halsoverkop vertrokken is uit zijn geboortestreek en alles plots heeft moeten achterlaten, en met het gegeven dat hij verschillende landen heeft doorkruist en op straat heeft dienen te overnachten. Er kan naar mening van verzoeker dan ook niet verwacht worden dat hij zich tijdens zijn reis naar België zou bezighouden met het informeren naar deze werkwijze. Hij besluit dat het standpunt van het Commissariaat-generaal dat hij kennis behoorde te hebben van wat had kunnen gebeuren indien hij was ingegaan op de voorstellen van Amal een al te theoretisch vermoeden betreft dat geen rekening houdt met zijn concrete leefsituatie.

Daarnaast meent verzoeker dat het Commissariaat-generaal geheel ten onrechte oordeelt dat de geloofwaardigheid van zijn relaas ernstig ondermijnd wordt door het ontbreken van enig tastbaar bewijs betreffende de door hem voorgehouden problemen. Hij werpt op dat hem het voordeel van de twijfel kan gegund worden aangezien hij een plausibel asielrelaas heeft uiteengezet en er geen reden is om aan zijn verhaal te twijfelen, zelfs bij afwezigheid van materiële bewijsstukken ervan.

Waar hem in de bestreden beslissing nog wordt verweten dat hij tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding heeft gemaakt van de brief waarin hij werd opgeroepen om naar een vergadering te komen kort voor zijn vertrek, van het hierop volgende telefoontje van een onbekende partijmedewerker en van de toelichting die hij kreeg van zijn vrienden in verband met het doel van de vergadering, wijst verzoeker erop dat hij hieromtrent tijdens het gehoor expliciet verklaarde dat hem hierover bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets werd gevraagd. Bovendien werd hem tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken medegedeeld dat hij niet alles in detail diende te vertellen en dat hij dit tijdens zijn tweede verhoor nog zou kunnen doen. Desondanks wordt deze uitleg niet aanvaard, naar mening van verzoeker volledig onterecht. Hij betoogt in dit verband dat net het grondige verhoor op het Commissariaat-generaal bedoeld is om alle details van het asielrelaas uitgebreid te kunnen vertellen, niet het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar van de kandidaat-asielzoeker enkel wordt verwacht dat hij in grote lijnen uiteenzet waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in de bestreden beslissing, heeft verzoeker dit wel degelijk gedaan.

Wat betreft zijn gedwongen rekrutering door Amal, betoogt verzoeker dat de motivering van de bestreden beslissing blijk geeft van een handelswijze welke in strijd is met het principe dat in ieder concreet asioldossier de individuele elementen ervan onderzocht dienen te worden en dat het niet kan volstaan om te verwijzen naar algemene gegevens die van toepassing (kunnen) zijn op verschillende asioldossiers om te besluiten dat een individuele toetsing van het asielrelaas niet vereist is. Bovendien gaat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens verzoeker uit van een bijzonder eenzijdige lezing van de beschikbare bronnen. Hij verwijst naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde document "*Lebanon: Amal Movement, including areas of operation and control; instances of forced recruitment, particularly of youth activity, including checkpoints and roadblocks within Beirut (2011-December 2013)*" gepubliceerd door het Immigration and Refugee Board of Canada en stelt dat hem, als familielid van een vooraanstaand Amal-lid, belangrijke taken toevertrouwd zijn geweest, waaraan hij plots verzaakte wanneer hij besloot niet langer deel te nemen aan de vergaderingen van Amal. Hij voegt hieraan toe dat de Libanese overheid op geen enkele wijze bescherming kan bieden tegen de agressieve praktijken van Amal. Verzoeker vat samen dat rechtstreekse gedwongen rekrutering door Amal inderdaad niet tot weinig voorkomt, doch sociale druk om lid te worden schering en inslag is, zoals hij ook verklaarde tijdens zijn verhoor. Bovendien gaat het Commissariaat-generaal voorbij aan het feit dat familieleden van hem belangrijke rollen vervulden binnen Amal. Waar "gewone" burgers nog min of meer een keuze hebben lid te worden van Hezbollah (sic) lag de sociale druk voor hem aanzienlijk hoger, aldus verzoeker, die dan ook meent dat zijn asielrelaas dus helemaal niet zo in strijd is met algemeen gekende feiten als de commissaris-generaal tracht voor te stellen.

Tot slot betwist verzoeker de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de algemene veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst. Hij citeert een passage uit de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus *“Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon”* van 15 juli 2016 en betoogt dat de stukken gewag maken van een duidelijk voelbaar gewelddadige veiligheidssituatie, dat de bestreden beslissing hieraan schromelijk voorbij gaat, dat de enkele vaststelling dat het aantal burgerdoden is afgenomen geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de situatie nog steeds bijzonder gevaarlijk is, dat bij recente aanslagen ook openbare plaatsen werden geïsoleerd en dat de argumentatie van de commissaris-generaal dan ook ronduit foutief is zodat deze niet als draagkrachtig kan worden beschouwd. Hij voegt hier nog aan toe *“Zelfs indien bij deze aanslagen enkel bepaalde risicogroepen zouden worden geïsoleerd dan doet zulks nog steeds geen afbreuk aan de vaststelling dat er bij de aanslagen talrijke burgerslachtoffers vallen, hetgeen blijkt uit de Subject Related Briefing.*

Terzake kan worden verwezen naar rechtspraak van de Raad van State (RvSt nr. 167.754):

“(…) dat de CG in zijn beslissing evenwel overweegt dat dit soort incidenten beperkt blijft en hieruit besluit dat er in de provincie van de verzoekende partij geen sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict; dat gelet op de aangehaalde informatie van Cedoca en van het HC, dit enige motief op het eerste gezicht de beslissing tot weigering van de subsidiaire bescherming niet in alle redelijkheid lijkt te kunnen schragen; dat een schending van de materiële motivering kan worden aangenomen.”

Het reëel risico kan m.a.w. afgeleid worden uit het feit dat er in Libanon (regelmatig) burgerslachtoffers vielen en vallen ten gevolge van willekeurig geweld; het feit dat het aantal slachtoffers beperkt zou zijn (quod non!) kan - ook volgens de Raad van State - een weigering op zich niet schragen.

Het reëel risico bestaat van zodra kan vastgesteld worden dat er -systematisch- burgerslachtoffers vallen bij aanslagen, hetgeen wel degelijk het geval is.”

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het document *“Lebanon: Amal Movement, including areas of operation and control; instances of forced recruitment, particularly of youth activity, including checkpoints and roadblocks within Beirut (2011-December 2013)”* van 19 december 2013 (aangepast op 13 augustus 2015).

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de door hem ingeroepen sociale druk om deel te nemen aan door Amal georganiseerde vergadering / aan de gewapende strijd zijn vertrek uit Libanon op 13 oktober 2015 totaal niet kan verantwoorden, zoals wordt toegelicht, (ii) hij er niet in slaagt een gedwongen rekrutering door de partij Amal aannemelijk te maken daar (1) hij weinig eenduidige verklaringen aflegt omtrent de inhoud van de brief die zijn moeder in augustus of september 2015 thuis van een onbekende persoon zou hebben ontvangen, (2) hij sterk op de vlakte blijft over het verloop van de gebeurtenissen sinds de ontvangst van deze uitnodiging tot deelname aan de nakende partijvergadering, hij zich pas na meerdere vragen herinnert dat hij na ontvangst van de brief één telefoon kreeg van een partijverantwoordelijke uit de wijk en hij niet weet welke partijverantwoordelijke uit de wijk hem telefoneerde, terwijl redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij, die sinds de leeftijd van 10 of 11 jaar betrokken werd bij de activiteiten van Amal, de namen van de partijverantwoordelijken zou kennen, (3) hij zich onwetend toont over de verdere gang van zaken indien hij akkoord zou zijn gegaan om deel te nemen aan deze vergadering, (4) hij persoonlijk geen andere personen kent die net als hij via deze brief op gedwongen wijze gerekruteerd zouden worden, hij evenmin op de hoogte is van de gevolgen van een eventuele weigering om deel te nemen aan de strijd en hij zich op geen enkel moment heeft geïnformeerd naar andere personen met gelijkaardige problemen, (5) hij na ontvangst van de laatste uitnodiging nog meer dan anderhalve maand in zijn ouderlijk huis bleef wonen en werken, terwijl van iemand die internationale bescherming inroept uit vrees om in zijn eigen dorp door de Amal partij vervolgd te worden met het oog op een gedwongen rekrutering voor de strijd in Syrië allerminst zulk een risicovol gedrag kan worden verwacht, (6) hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord heeft gerept over de brief, het telefoongesprek en de toelichting die hij kreeg van zijn vrienden, (7) hij tot aan zijn vertrek uit Libanon geen concrete persoonlijke problemen meer kende met Amal en hij evenmin nog iets van de partij heeft vernomen, (8) er geen sprake is van enige indicatie dat zijn familie sinds zijn vertrek uit Libanon persoonlijk het gelag heeft moeten betalen voor zijn problemen, hij niet weet wat er na zijn vertrek uit Libanon nog allemaal is gebeurd en hij zich op geen enkel moment heeft geïnformeerd naar nieuws omtrent zijn persoonlijke situatie in Libanon, gebrek aan interesse welk opnieuw ernstige twijfels doet rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging, (9) zijn laconieke houding ten overstaan van het lot van zijn twee jongste broers in Libanon ten zwaarste verbaast en (10) het door hem geschetste kader dat

Amal sommige jongemannen verplicht te gaan strijden in Syrië niet strookt met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat er algemeen geen gedwongen rekrutering plaatsvindt bij Amal, de partij – in tegenstelling tot de coalitiepartner Hezbollah – evenmin openlijk deelneemt aan de strijd in Syrië en er geen gebrek is aan sjiitische vrijwilligers voor de strijd in Syrië, in de eerste plaats bij Hezbollah, (iii) hij geen enkel begin van bewijs voorlegt in verband met zijn identiteit en/of zijn asielrelaas en hij doorheen de asielprocedure andersluidende verklaringen heeft afgelegd over waar zijn originele paspoort zich momenteel bevindt en (iv) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 oktober 2016 (CG nr. 1531202), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een vrees koesteren om gedwongen te worden gerekruteerd door Amal om te gaan strijden in Syrië. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.4.1. Immers, waar verzoeker stelt dat de aangehaalde tekortkomingen in zijn verklaringen over de door hem ervaren sociale druk om deel te nemen aan de door Amal georganiseerde vergaderingen en de gewapende strijd louter betrekking hebben op feitelijkheden die in se niets te maken hebben met zijn asielrelaas, kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen. Uit het geheel van zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens het gehoor blijkt immers dat voormelde sociale druk, in tegenstelling tot wat verzoeker wil laten uitschijnen in het verzoekschrift, integraal deel uitmaakt van zijn asielrelaas. Verzoeker haalde immers zelf deze druk aan als element dat meespeelde bij zijn beslissing om zijn land van herkomst te verlaten. De commissaris-generaal kan evenwel worden bijgetreden waar dienaangaande in de bestreden beslissing wordt geoordeeld ***“Allereerst dient te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen sociale druk om deel te nemen aan door Amal georganiseerde vergaderingen/ aan de gewapende strijd, uw vertrek uit Libanon op 13 oktober 2015 totaal niet kan verantwoorden.***

Op de vraag wanneer u voor u zelf besloten heeft Libanon te verlaten, antwoordt u dat dat in 2011 was, toen u effectief stopte met uw deelname aan de partijvergaderingen (CGVS, p.16, p.19, p.21, pp.23-24 & p.35). U was uitgeput (CGVS, p.25). Omwille van de sociale druk in de gemeenschap, voelde u zich jarenlang verplicht om deel te nemen aan deze vergaderingen (CGVS, p.19). U stelt dat u niet meer wilde, dat u zich bewust werd van het leven en dat u wilde leven zoals u wou (CGVS, p.23). U gevraagd waarom u na uw laatste deelname aan de partijvergaderingen nog vijf jaar in Libanon bent gebleven, verwijst u naar het gebrek aan geld om het land te verlaten (CGVS, p.36). Gezien de door u geschilderde gemoedstoestand (CGVS, p.19, pp.22-23, pp.25-27) is het echter opmerkelijk dat u nog zo lang in uw ouderlijke huis bent gebleven (CGVS, p.10) en niet vlugger elders uw toevlucht heeft gezocht. Immers, ook nadat u stopte met deelname aan de partijvergaderingen, bleef u nog sporadisch uitnodigingen ontvangen voor specifieke vergaderingen (CGVS, p.22 & p.25). Bovendien was u zich toen ook bewust van de potentiële mogelijkheid alsnog te zullen worden gerekruteerd voor de gewapende strijd. Meermaals laat u zich ontvallen dat u stopte met deelname aan de partijvergaderingen omdat u niet wilde gaan strijden (CGVS, p.22, pp.26-27 & p.32). Als tiener had u overigens reeds enkele militaire opleidingen gevolgd (CGVS, pp.18-19, pp.20-23). Dergelijke houding en gedrag laten veeleer uitschijnen dat er van een onhoudbare sociale druk in uw omgeving geen

sprake is geweest. Tevens kende u, die de aanhoudende uitnodigingen vanaf 2011 telkens door middel van excuses naast zich neerlegde, geen persoonlijke problemen (CGVS, pp.25-26). Het enige dat u aanhaalt, is dat u zich niet goed voelde omdat er geroddeld werd als iemand niet naar de vergaderingen kwam (CGVS, p.22). Dit getuigt bezwaarlijk van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.” Het is de Raad niet duidelijk op welke wijze verzoeker het geheel van voorgaande pertinente vaststellingen en overwegingen, op grond waarvan terecht vraagtekens worden geplaatst bij zijn persoonlijke gedrag in het licht van de door hem ingeroepen sociale druk, meent te kunnen ontkrachten door de argumentatie “Zelfs indien er gereede twijfel zou kunnen bestaan m.b.t. de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker, dan is deze te kaderen in zijn angst om op basis van louter documentaire argumenten te worden teruggestuurd.” In zoverre verzoeker daarnaast nog aanhaalt dat hij aan een bijzonder lang verhoor onderworpen werd – meer dan drie uur – en dat het dan ook geen verrassing mag zijn dat hij zich vergist heeft omtrent de exacte datum van zijn vertrek uit zijn land van herkomst, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing geen dergelijke vergissing wordt aangehaald, doch terecht wordt opgeworpen dat het moment waarop verzoeker zijn land van herkomst uiteindelijk heeft verlaten, i.e. 13 oktober 2015, bezwaarlijk kan worden gerijmd met de door hem beschreven gang van zaken waarbij hij jarenlang sociale druk zou hebben ervaren, met de door hem geschetste gemoedstoestand ten gevolge hiervan en met het feit dat hij om deze reden reeds in 2011 zou hebben besloten om Libanon te verlaten.

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat zo verzoeker daadwerkelijk sociale druk zou hebben ondervonden om deel te nemen aan activiteiten van Amal, dit bezwaarlijk kan worden gelijkgesteld met een gedwongen rekrutering door Amal.

2.4.2. Waar verzoeker voorts argumenteert dat de redenering als zou hij niet voldoende informatie hebben kunnen geven over de door hem ontvangen dreigbrieven en –telefoontjes niet kan gevolgd worden daar hij op het moment van de ontvangst van de dreigbrief voor zichzelf reeds had besloten dat hij niets meer te maken wilde hebben met Amal en hij bovendien vreesde voor zijn fysieke integriteit, zodat het dan ook niet meer dan logisch is dat hij zo weinig mogelijk aandacht besteedde aan de brieven en telefoontjes, dit in een poging om zichzelf gerust te stellen, kan hij andermaal niet ernstig worden genomen. Immers, van een persoon die werkelijk vreest voor zijn leven, vrijheid en/of fysieke integriteit, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij juist een meer dan gewone interesse vertoont in de gebeurtenissen die rechtstreeks verband houden met deze vrees en dat hij omtrent deze gebeurtenissen coherente, duidelijke, concrete en doorleefde kan afleggen, *quod non in casu* zoals correct wordt uiteengezet in de bestreden beslissing: “Zo legt u weinig eenduidige verklaringen af omtrent de inhoud van de brief, die uw moeder in augustus of september 2015 thuis van een onbekende persoon zou hebben ontvangen. Enerzijds stelt u op de zetel van het CGVS dat in de brief louter stond vermeld dat u verplicht was tien dagen later een partijvergadering bij te wonen en dat u bij afwezigheid een geldig excuus diende over te maken (CGVS, pp.27-28). Pas later zou u van uw vrienden vernemen dat u tijdens deze vergadering zou worden verplicht om deel te nemen aan de strijd in Syrië (CGVS, p.28 & pp.30-31). Verderop laat u zich anderzijds spontaan ontvallen dat in de brief zelf reeds vermeld stond “dat u moest gaan vechten” (CGVS, p.33). Dergelijke discrepantie doet alvast ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent deze brief. U met deze inconsistentie geconfronteerd, beweert u zoiets niet te hebben gezegd en houdt u vast aan uw eerste verklaring dat u pas van uw vrienden vernam over het opzet van de brief/ vergadering (CGVS, p.34). Het louter herhalen van één van beide afgelegde verklaringen zonder enige poging de vastgestelde ongerijmdheden te weerleggen, volstaat echter geenszins.

Over het verloop van de gebeurtenissen sinds de ontvangst van deze uitnodiging tot deelname aan de nakende partijvergadering blijft u vervolgens sterk op de oppervlakte. Meermaals gevraagd naar uw concrete reactie op deze uitnodiging, antwoordt u weinigzeggend dat u triestig en zenuwachtig werd en dat u niets gedaan heeft. Nochtans vereiste uw afwezigheid een geldig excuus. Meermaals gevraagd of u nadien nog iets van Amal had vernomen, wekt u steeds de indruk deze vraag te willen ontwijken. Of u antwoordt niet op de vraag, of u antwoordt in vage en onduidelijke bewoordingen. U komt niet verder dan te stellen dat zij u bleven vragen om deel te nemen, dat zij u de tijd gaven om erover na te denken, dat u niets meer van hen heeft vernomen en uiteindelijk vertrokken bent. Uiteindelijk herinnert u zich plots evenwel duidelijk dat u na ontvangst van de brief één telefoon kreeg van een partijverantwoordelijke uit de wijk (CGVS, pp.28-29). Omdat meerdere vragen nodig waren om dit antwoord te bekomen, lijkt het er sterk op dat u niet spontaan wist te verklaren wat er allemaal gebeurde na ontvangst van de uitnodigingsbrief en dat u uw verklaringen aanpast naar gelang de vragen die worden gesteld. Zouden uw afgelegde verklaringen gebaseerd zijn op waargebeurde feiten, dan mag er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat u zich onmiddellijk zou herinnerd hebben dat een Amal-verantwoordelijke u telefoneerde om te vragen naar uw plannen. Welke partij-verantwoordelijke uit de

wijk u precies telefoneerde, weet u overigens niet. U verschoont dat er meer dan één partij-verantwoordelijke in de wijk was (CGVS, p.30). Redelijkerwijze kan nochtans verwacht worden dat u, die sinds de leeftijd van 10 of 11 jaar betrokken werd bij de activiteiten van Amal, de namen van de partij-verantwoordelijken zou kennen, te meer het partij-verantwoordelijken betreffen uit de wijk.” In de mate verzoeker het geheel van deze vaststellingen en overwegingen nog tracht te ontcrachten, stellende dat hij een ongeletterde, ongeschoolde jongeman is die verschillende traumatische gebeurtenissen op korte tijd heeft dienen te verwerken en dat dit uiteraard gevolgen heeft gehad voor wat hij al dan niet exact kan onthouden, slaagt hij er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan overigens op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen hem zouden verhinderd hebben om zich bepaalde feiten te herinneren en volwaardige verklaringen af te leggen. Integendeel blijkt uit de lezing van zowel de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken als het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de gehoren op normale wijze hebben plaatsgevonden. Verzoeker brengt bovendien geen medisch attest bij waaruit kan blijken dat hij aan geheugenproblemen zou lijden of dat zijn cognitieve en mentale functies ernstig verstoord zouden zijn waardoor hij niet in staat zou zijn om zijn asielrelaas op een volledige, volwaardige en geloofwaardige manier uiteen te zetten. Wat betreft verzoekers bewering dat hij ongeletterd en ongeschoold is, wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf dat hij tot de leeftijd van 15 of 16 jaar naar school ging (administratief dossier, stuk 5, p. 12) Het gaat dan ook niet op om verzoeker zonder meer ongeschoold of ongeletterd te noemen. De Raad wijst er in dit verband voorts op dat een beperkte scholing de verstandelijke vermogens niet aantast en verzoeker toont geenszins aan dat er een causaal verband bestaat tussen zijn niveau van scholing en het loutere vermogen om feiten te onthouden, noch dat hij niet over de verstandelijke vermogens beschikt om zijn asielrelaas uiteen te zetten en op een coherente en duidelijke wijze informatie te verstrekken over gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de rechtstreekse aanleiding tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst zouden vormen. Er kan redelijkerwijs worden aangenomen dat deze gebeurtenissen een grote impact hebben gehad op verzoeker en dat hij er, los van zijn scholingsgraad, een accuraat beeld van kan schetsen, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.4.3. Daarnaast werpt verzoeker op dat van hem niet in alle redelijkheid kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van de standaard werkwijze van Amal. Van verzoeker, die sinds de leeftijd van 10 of 11 jaar betrokken zou zijn geweest bij de activiteiten van Amal, die beweert dat hij verplicht een vergadering van Amal diende bij te wonen en dat hij tijdens deze vergadering verplicht zou worden om te gaan strijden in Syrië, die voorts beweert dat ook vrienden van hem een dergelijke uitnodiging hadden ontvangen en ook effectief naar Syrië zijn gegaan om te gaan vechten, mag evenwel in alle redelijkheid worden verwacht dat hij gedetailleerd kan toelichten wat er concreet zou gebeuren indien hij wel akkoord zou zijn gegaan om deel te nemen aan de vergadering in kwestie. Het betreft immers informatie die hij op eenvoudige wijze via zijn vrienden had kunnen bekomen. Dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om hierover duidelijke verklaringen af te leggen, zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing, komt zijn geloofwaardigheid allerm minst ten goede. Ook de vaststelling dat verzoeker niet op de hoogte is van de gevolgen van een eventuele weigering om deel te nemen aan de strijd en hij zich op geen enkel moment heeft geïnformeerd naar andere personen met gelijkaardige problemen, relativeert de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, is informatie over het lot van anderen immers van essentieel belang om een correcte inschatting te maken van verzoekers eigen risico op vervolging. Waar verzoeker ter verklaring van zijn onwetendheid in dit verband nog opwerpt dat hij halsoverkop vertrokken is uit zijn geboortestreek en alles plots heeft moeten achterlaten, en betoogt dat niet van hem kan worden verwacht dat hij zich tijdens zijn reis naar België zou bezighouden met het informeren naar de praktijken bij Amal, wijst de Raad er vooreerst op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij de brief waarin hij werd opgeroepen voor de vergadering reeds twee maanden voor zijn vertrek uit Libanon ontving (administratief dossier, stuk 5, p. 27). Verzoeker kan in het verzoekschrift dan ook bezwaarlijk ernstig volhouden dat hij halsoverkop gevluht is. Bovendien arriveerde verzoeker in België op 24 oktober 2015 en vond het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal plaats op 27 juni 2016, zodat verzoeker afdoende tijd had om zich vanuit de veiligheid van het onthaalland te informeren, wat hij echter duidelijk heeft nagelaten te doen.

2.4.4. Voorts betoogt verzoeker dat er geen reden is om aan zijn verhaal te twijfelen, zelfs bij afwezigheid van materiële bewijsstukken ervan. Hij brengt hiermee evenwel geen afdoende verklaring bij voor het totaal gebrek aan enig begin van bewijs in verband met zijn identiteit en/of zijn asielrelaas. Uit verzoekers verklaringen blijkt nochtans dat hij in het bezit zou zijn van stavingstukken in elektronische vorm op zijn gsm (administratief dossier, stuk 5, p. 5-6). Niet alleen heeft verzoeker nagelaten om hiervan afdrukken over te maken aan het Commissariaat-generaal hoewel dit meermaals gevraagd werd (administratief dossier, stuk 5, p.5 en p. 7) en verzoeker tijdens het gehoor ook verzekerde dat hij deze stukken zou afdrukken en aan het Commissariaat-generaal zou bezorgen (administratief dossier, stuk 5, p. 5), daarenboven blijft hij ook in gebreke om de stukken in kwestie toe te voegen aan onderhavig verzoekschrift. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak mag worden verwacht, waarbij deze in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht inspanningen moet doen om zijn asielrelaas indien mogelijk met documenten te staven. Indien geen documenten kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker het ontbreken ervan verantwoorden. Indien er redelijkerwijze kan worden verwacht dat er bewijzen worden voorgelegd, zoals *in casu* het geval is, moet de asielzoeker deze bewijzen voorleggen, of tenminste aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen. Dat verzoeker tot op heden nalaat om de stukken die hij in zijn bezit heeft over te maken, wijst op een manifest gebrek aan medewerking, vaststelling welke zijn geloofwaardigheid andermaal niet ten goede komt.

2.4.5. Waar verzoeker het gegeven dat hij tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding heeft gemaakt van de brief waarin hij werd opgeroepen om naar een vergadering te komen kort voor zijn vertrek, van het hierop volgende telefoontje van een onbekende partijmedewerker en van de toelichting die hij kreeg van zijn vrienden in verband met het doel van de vergadering, tracht af te doen als een vergetelheid en opwerpt dat het doel van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet is om alle details van het asielrelaas uitgebreid te vertellen, dient te worden benadrukt dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elk asielzoeker de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Verzoeker werd er overigens op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk op gewezen dat bij het invullen van de vragenlijst van hem verwacht wordt dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst DVZ, p. 1). Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon en mocht dan ook in alle redelijkheid van verzoeker worden verwacht dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken spontaan melding zou maken van voormelde brief, het gesprek met zijn vrienden en het telefoongesprek met de onbekende partijmedewerker zo zijn verklaringen in dit verband op enige waarheid zouden berusten, nu dit allerminst details doch kernelementen in zijn relaas betreffen, welke blijkens zijn verklaringen op de zetel van het Commissaris-generaal bovendien de concrete aanleiding vormden om zijn land van herkomst te ontvluchten.

2.4.6. Tot slot betwist verzoeker de overwegingen in de bestreden beslissing waar wordt toegelicht dat het door hem geschetste kader dat Amal sommige jongemannen verplicht te gaan strijden in Syrië niet strookt met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat er algemeen geen gedwongen rekrutering plaatsvindt bij Amal, dat de partij – in tegenstelling tot de coalitiepartner Hezbollah – evenmin openlijk deelneemt aan de strijd in Syrië en dat er geen gebrek is aan sjiitische vrijwilligers voor de strijd in Syrië, in de eerste plaats bij Hezbollah. Hij brengt evenwel geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, waar hij verwijst naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde document *“Lebanon: Amal Movement, including areas of operation and control; instances of forced recruitment, particularly of youth activity, including checkpoints and roadblocks within Beirut (2011-December 2013)”* van 19 december 2013 (aangepast op 13 augustus 2015), dient erop gewezen dat ook deze informatie uitdrukkelijk stelt dat er geen gevallen van gedwongen rekrutering door Amal bekend zijn en dat er geen aanwijzingen zijn van represailles tegen personen die weigeren zich aan te sluiten. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat de door verzoeker bijgebrachte informatie volledig aansluit bij de informatie vervat in het administratief dossier. Ook in het verzoekschrift wordt overigens bevestigd dat gedwongen rekrutering door Amal niet of zeer zelden voorkomt. Dat de sociale druk om lid

te worden hoog kan zijn, zoals wordt opgeworpen in het verzoekschrift, kan niet volstaan om in hoofde van verzoeker te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zo uit de door verzoeker aangehaalde informatie weliswaar blijkt dat er mogelijk wel vergeldingsacties kunnen plaatsvinden tegen "senior" leden of kaderleden die de beweging willen verlaten, in het bijzonder wanneer hen een beveiligingsrol werd toevertrouwd, benadrukt de Raad dat verzoeker blijkens zijn verklaringen niet een dergelijk profiel heeft. Uit verzoekers verklaringen tijdens het gehoor blijkt immers dat hij persoonlijk zelfs geen lid was van Amal (administratief dossier, stuk 5, p. 17). Bovendien leest de Raad in het gehoorverslag *"Is er nog iemand uit uw familie lid of sympathisant van Amal partij? Iedereen van mijn familie. Ik bedoel daarmee Z.(...) familie zijn sympathisanten van Amal. ¾ of 90% zijn van al Amal partij. Oefent er iemand uit uw familie een bepaalde functie uit binnen die partij? Of zijn het allemaal gewoon sympathisanten? Zij waren sympathisanten. Hebt u zelf ooit politieke activiteiten gehad in Libanon? Nee Of iemand uit uw familie misschien? Niet dat ik weet."* (administratief dossier, stuk 5, p. 20). Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk ernstig worden genomen waar hij in het verzoekschrift uiteenzet dat familieleden van hem belangrijke rollen vervulden in Amal, waardoor de sociale druk voor hem aanzienlijk hoger lag, en dat hijzelf ook belangrijke taken toevertrouwd had gekregen omwille van deze familieband.

2.4.7. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat waar wordt uiteengezet dat (i) hij na ontvangst van de laatste uitnodiging nog meer dan anderhalve maand in zijn ouderlijk huis bleef wonen en werken, terwijl van iemand die internationale bescherming inroept uit vrees om in zijn eigen dorp door de Amal partij vervolgd te worden met het oog op een gedwongen rekrutering voor de strijd in Syrië allerminst zulk een risicovol gedrag kan worden verwacht, (ii) hij tot aan zijn vertrek uit Libanon geen concrete persoonlijke problemen meer kende met Amal en hij evenmin nog iets van de partij heeft vernomen, (iii) er geen sprake is van enige indicatie dat zijn familie sinds zijn vertrek uit Libanon persoonlijk het gelag heeft moeten betalen voor zijn problemen, hij niet weet wat er na zijn vertrek uit Libanon nog allemaal is gebeurd en hij zich op geen enkel moment heeft geïnformeerd naar nieuws omtrent zijn persoonlijke situatie in Libanon, gebrek aan interesse welk opnieuw ernstige twijfels doet rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging, (iv) zijn laconieke houding ten overstaan van het lot van zijn twee jongste broers in Libanon ten zeerste verbaast en (v) hij doorheen de asielpprocedure andersluidende verklaringen heeft afgelegd over waar zijn originele paspoort zich momenteel bevindt. De vaststellingen en overwegingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en bijdragen aan het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker uiteengezette asielrelaas, blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.4.8. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, wat *in casu* niet het geval is zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals omstandig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5.1. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd door zijn autoriteiten of door derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een

vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.5.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus "*Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon*" van 15 juli 2016) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische militieën. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beiroet. Anno 2015-2016 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. In 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JN ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers geïsoleerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Syrische rebelligroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïsoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïsoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwa is een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn.

De troepenmacht heeft zich sinds haar oprichting kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwa gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Er is wel sprake geweest van moorden en kleinschalige schietincidenten waarbij een aantal doden vielen bij de extremistische strijders of Fatah. Er werden geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in het verzoekschrift wijst op de onstabiele veiligheidssituatie in de grensregio met Syrië, dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt dat het geweld in Libanon zich anno 2015-2016 concentreert in de grensregio met Syrië en dan voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbak). Verzoeker kan echter bezwaarlijk ernstig volhouden dat zijn thuisstad hier deel van uitmaakt daar uit zijn verklaringen blijkt dat hij afkomstig is uit Tafahta, een dorp in de buurt van Saida. Met een verwijzing naar een zware aanslag op een zuidelijke buitenwijk van Beiroet op 12 november 2015 en naar acht zelfmoordaanslagen in de overwegend christelijke stad al-Qaa in het noordoosten van de Beka op 27 juni 2016, met het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal en de argumentatie dat de situatie nog steeds bijzonder gevaarlijk is en dat er bij de aanslagen in Libanon regelmatig talrijke burgerslachtoffers vallen, brengt verzoeker voorts geen afdoende concrete objectieve informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. In zoverre verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, dient erop gewezen dat de rechtspraak in kwestie een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid betrof waar de schorsing van de tenuitvoerlegging werd gevorderd van een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. In het aangehaalde arrest werd geoordeeld dat het besluit dat er in de provincie van de verzoekende partij geen sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict niet wordt geschraagd door de landeninformatie van Cedoca, waarop de Commissaris-generaal zich heeft gebaseerd en die in lijn is met informatie van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen van de VN. *In casu* dient na lezing van het administratief dossier evenwel te worden vastgesteld dat de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing steun vinden in het administratief dossier, dat de informatie vervat in het administratief dossier door verzoeker niet met andersluidende informatie wordt ontkracht en dat de commissaris-generaal op basis van deze informatie op goede gronden kon oordelen dat er in verzoekers land en regio van herkomst actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op

algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.7. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengint januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS